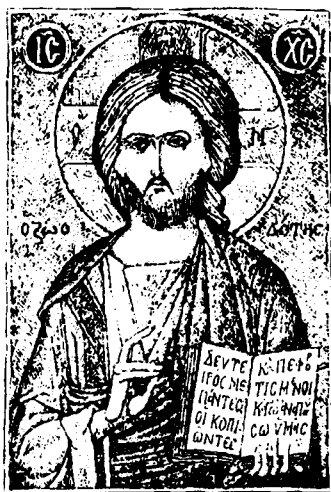

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ
ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΥ ΚΑΝΤΙΩΤΟΥ

Σταχυολογήματα ἀπό τὰ ἔργα του

*«Δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καί
πεφορτισμένοι, καὶ γὰρ ἀναπαύσω ὑμᾶς»
(Ματθ. 11, 28).*

Ἐκδόσεις «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ»
Σπαρτάκου 6, Συκιές
Τηλ. (2310) 212659 - Fax: 207340
566 26 Θεσσαλονίκη

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
πρ. ΦΛΩΡΙΝΗΣ ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΣ
Βασ. Γεωργίου 10
531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ
τηλ.: 2385046993, fax: 2385046992

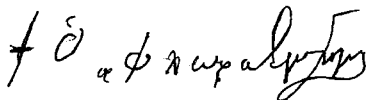
Ἐν Φλωρίνῃ τῇ 4ῃ Μαΐου 2001

Κύριον
Στυλιανόν Κεμεντζετζίδην
ἐκδόσεις «Ὁρθόδοξος Κυψέλη»
Σπαρτάκου 6 - Συκιές
566 26 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ

Ἀγαπητέ μας κ. Στυλιανέ, Χριστός ἀνέστη!

Ἐλάβομεν μετὰ χαρᾶς τό δέμα μέ τάς προσφάτους ἐκδόσεις σας «Ὁ ὁσιος Φιλόθεος τῆς Πάρου» (τεύχη 1 καί 2), «Βίος καί πολιτεία τῆς ὁσίας Θεοκτίστης τῆς Λεσβίας», ὡς καί τά ἐπίκαιρα «Κείμενα Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας», «Ἡ διαστροφή καί ὑποκρισία τοῦ Παπισμοῦ» καί «Εὐπρόσδεκτος ὁ πάπας;», καί εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Ἰδιαιτέρως εὐχαριστοῦμεν, διότι εἰς τάς σελίδας τοῦ τεύχους «Κείμενα Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας» συμπεριελάβετε καί ἡμέτερον ἀπόσπασμα ὑπό τόν τίτλον «Νέα αἵρεσις». Ἐπ' εὐκαιρία συγχαίρομεν διά τήν ἐν γένει προσφοράν τῶν ἐκδόσεών σας εἰς τήν Ἐκκλησίαν μας, εἰς τήν ὀρθόδοξον ἱεραποστολήν, ὡς καί εἰς τήν μαχομένην Ὁρθοδοξίαν μας, ἡ ὁποία τάς ἡμέρας αὐτάς εὐρίσκεται ἐπί ποδός πολέμου ἐξ αἰτίας τοῦ πάπα. Ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ καί αἱ εὐχαί τῶν ἁγίων Πατέρων ἐπί τά ἔργα καί τοὺς ἀγῶνας ὑμῶν.

Μετ' ἐγκαρδίων εὐχῶν

† Ὁ.πρ. Φλωρίνης Αὐγουστῖνος

Υ.Γ.: Οἰονδήποτε κείμενον ἢ ἀπόσπασμα ἐκ τῆς ταπεινῆς μας ἀρθρογραφίας κρίνετε ὅτι ἤθελε βοηθήσει εἰς τό οἰκοδομητικόν καί ἱεραποστολικόν ἔργον τῆς Ἐκκλησίας, ὡς καί εἰς τόν ὁμολογιακόν ἀγῶνα τῆς Ὁρθοδοξίας μας, ἔχετε τήν ἄδειαν καί τήν εὐλογίαν νά τό χρησιμοποιοῦτε. Δι' ἐμέ τόν γέροντα, ὅστις δέν δύναμαι πλέον νά γράφω καί ὀμιλῶ ἐκτενῶς, εἶναι τοῦτο χαρά καί ἱκανοποιήσις.

Ἀπό τό βιβλίον
ΦΛΟΓΕΡΑ Α΄

Παρόντες ἄλλ' ἀπόντες!, σελ. 50-52

Συγκρίνατε τόν ἐκκλησιασμόν μέ τόν ἐκκλησιασμόν «ἐν σπηλαιοῖς καί ὄπαῖς τῆς γῆς» τῶν χριστιανῶν τῶν πρώτων αἰώνων τοῦ Χριστιανισμοῦ, καί εἴπατέ μας ἐάν ἡμεῖς λατρεύωμεν τόν Θεόν ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ. Ἴδετε τοὺς χριστιανούς πῶς ἐκκλησιάζονται. Θά στολισθοῦν ὡσάν νά πρόκειται νά μεταβοῦν εἰς κοσμικήν συγκέντρωσιν. Θά περιμένουν νά κτυπήσῃ ἡ τελευταία καμπάνα. Θά εἰσέλθουν εἰς τόν ναόν, θά ἀγοράσουν τό κηρί των, θά ζητήσουν τά ρέστα ἀπό τοὺς ἐπιτρόπους, ἀδιαφοροῦντες ἐάν τήν ὄραν ἐκείνην ἀναγιγνώσκεται τό Εὐαγγέλιον, ἢ ἐξέρχονται τά Ἅγια. Αὐτοί θά προχωρήσουν, θά ζητήσουν θέσιν, θά δημιουργήσουν θόρυβον καί ἐν τέλει θά σταθοῦν. Θά σταθοῦν; Τρόπος τοῦ λέγειν. Ἴδετέ τους! Θά στρέφονται, ὡς ἀνεμοδείκται, πρὸς ὄλας τὰς διευθύνσεις, θά συζητήσουν μέ τόν διπλανόν των, θά σχολιάσουν τόν ἱερέα, τόν ψάλτην. Θά ρίψουν βλέμματα περίεργα καί ἀναιδῆ... Καμμιά συναίσθησις τῆς ἱερότητος τοῦ ναοῦ δέν διακρίνει τοὺς σημερινούς ἐκκλησιαζομένους. Δέν βλέπετε εἰς τὰ πρόσωπά των τήν συγκίνησιν πού ἔπρεπε νά αἰσθάνωνται κατὰ τὰς ἱεράς καί ἀγίας στιγμάς τῆς θείας Λειτουργίας. Εὐρίσκεται ἡ θεία Λειτουργία εἰς τό κρισιμώτερόν της σημεῖον. Γίνεται τό θαῦμα τῶν θαυμάτων. Μεταβάλλεται ὁ οἶνος εἰς

αἷμα τοῦ Χριστοῦ καί ὁ ἄρτος εἰς σάρκα τοῦ Χριστοῦ. Οἱ ἄγγελοι τρέμουν. Καί οἱ ἐκκλησιαζόμενοι; Κάθονται μακαρίως εἰς τὰ στασίδια! Καί εἶθε μόνον νά κάθωνται! Τό πνεῦμά των τὰς φρικτάς ἐκείνας στιγμάς δέν εἶναι εἰς τήν ἐκκλησίαν. Ἀπουσιάζει. Ποῦ εἶναι; Ποῦ βόσκει; Ἐξω ἀπό τήν ἐκκλησίαν. Τό κορμί των εἶναι μόνον εἰς τήν ἐκκλησίαν, ἢ ψυχὴ των εἶναι εἰς τόν κόσμον καί εἰς τόν διάβολον. Εἰς μάτην φωνάζει ἡ Ἐκκλησία: «Προσοχή! Πρόσχωμεν! Μετά φόβου Θεοῦ...». Εἰς μάτην ψάλλει ὁ ψάλτης: «Οἱ τὰ Χερουβεὶμ μυστικῶς εἰκονίζοντες πᾶσαν τήν βιοτικὴν ἀποθώμεθα μέριμναν ὡς τόν Βασιλέα τῶν ὄλων ὑποδεξόμενοι». Αὐτοὶ μηχανικῶς μόνον εὐρίσκονται εἰς τήν ἐκκλησίαν. Τό πνεῦμά των δέν παρακολουθεῖ τὰ τελούμενα. Δι' αὐτό βγάζουν ἀκατάπαυστα τὰ ὄρολόγια των, βλέπουν τήν ὄραν καί ἀνυπομονοῦν πότε θά τελειώσῃ ἡ θεία Λειτουργία. Πολλοὶ μάλιστα φεύγουν πρὶν νά τελειώσῃ. Ἀλλοίμονον. Στρέφουν τὰ νῶτα πρὸς τόν Σωτῆρα Χριστόν καί ἐξέρχονται τῆς ἐκκλησίας. Αὐτοὶ ἦσαν οἱ παρόντες σωματικῶς, ἀλλ' ἀπόντες ψυχικῶς κατὰ τήν ὄραν τῆς θείας Λειτουργίας. Δέν ἐπῆραν σχεδόν τίποτε ἀπό τήν ἐκκλησίαν. Κενοὶ εἰσῆλθον, κενοὶ ἐξῆλθον. Μαῦροι ἦσαν προτοῦ νά εἰσέλθουν, μαῦροι καί ἐξῆλθον, ἴσως καί περισσότερον μαῦροι... Καί λοιπόν; Νά καταργήσωμεν τόν ἐκκλησιασμόν; Ὁχι, μυριάκις ὄχι! Διότι ὁ ἐκκλησιασμός εἶναι ἐντολή τοῦ Χριστοῦ μας. Αὐτός διέταξε νά συγκεντρωμέθα. Αὐτός εἶπεν, ὅπου εἶναι δύο ἢ τρεῖς συγκεντρωμένοι εἰς τό ἔμὸν ὄνομα ἐκεῖ θά εἶμαι καί ἐγὼ ἐν μέσῳ αὐτῶν. Ἀλλά καυτηριάζοντες τόν τρόπον, μέ τόν ὁποῖον σήμερον ἐκκλησιαζόμεθα, ποθοῦμεν νά ἴδωμεν, ὅπως, οἱ ὀλίγοι ἐκεῖνοι χριστιανοὶ πού ἐκκλησιάζονται τακτικῶς, ἐκκλησιάζονται «ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ». Τό πῶς τώρα οἱ χριστιανοὶ θά ἐπανέλθουν εἰς τήν ἀρχαίαν τάξιν καί θείαν ἀρμονίαν τῆς λατρείας τοῦ Θεοῦ, αὐτό εἶναι ἕνα σοβαρόν πρόβλημα, πού πρέπει νά ἀπασχολήσῃ καί τήν διοικοῦσαν Ἐκκλησίαν.

(Ὁ ἄτομικιστής) σύνθημα ἔχει· ὅλα διὰ τόν ἑαυτόν του.

Καί μόνον ὅλα; Ἡ ἀπαίτησίς του εἶναι ἀκόμη θρασυτέρα. Ὅχι μόνον ὅλα, ἀλλά καί ὅλοι πρέπει νά ἐργάζωνται διὰ τόν ἑαυτόν του καί τά συμφέροντά του, ὅλοι νά ὑπηρετοῦν τήν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα, τό ἄτομόν του. Τό ἐγώ του εἶναι τό εἶδωλον, ἡ θεότης, ἐνώπιον τῆς ὁποίας ὡς ὑπηρετάει πρέπει ὅλοι ἀνεξαιρέτως νά κλίνωμεν τό γόφυ καί νά προσκυνήσωμεν. Τό «ἐγώ» αὐτός εἶναι ὁ θεός πού ὁ ἴδιος λατρεῦει καί ἔχει τήν ἀξίωσιν ὅλοι οἱ ἄλλοι νά τόν ὑπηρετῶμεν. Ἀλλοίμονον, ἐάν θίξητε ὀλίγον τά δῆθεν δικαιώματά του. Διότι μόνον δικαιώματα νομίζει ὅτι ἔχει, καθήκοντα ὅμως ὄχι. Τό ἄτομόν του καί μόνον πρέπει νά ζῆ καί ν' ἀπολαμβάνη τά ἀγαθά τῆς ζωῆς.

Σελ. 56: Ἔτσι, ὁ ἄτομικιστής, ὁ φίλαντος καταντᾷ ἐν ἀληθινόν καρκίνωμα τῆς κοινωνίας, πού ἀπομυζᾷ ὅλον τόν χυμόν τοῦ κοινωνικοῦ σώματος χωρίς νά δίδῃ τίποτε ὑπέρ τοῦ συνόλου. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός πού ἐκλείσθη, ὅπως κλείεται ὁ κοχλίας μέσα εἰς τό καβούκι του, καί πέραν ἀπό τό ἄθλιον τομάριόν του, δέν βλέπει τίποτε ἄλλο, ὁ ἄνθρωπος αὐτός πού ἐτοιμάζεται νά ἐορτάσῃ τά Χριστούγεννα, τήν πανήγυριν τῆς μεγαλειώδους αὐτῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τόν ἄνθρωπον, ὁ ἄνθρωπος αὐτός εἶναι μιά συγχρονισμένη ἐκδοσις τοῦ ὑλιστοῦ, νεώτερος συνάδελφος ὄλων τῶν ἀρχαίων ὑλιστῶν πού ἔζησαν ἐπάνω εἰς τόν πλανήτην μας ὄχι ὡς χριστιανοί, ὄχι ὡσάν ἄνθρωποι, ἀλλά ὡς ὑπάνθρωποι, ὡς κτήνη, πού χωρίς νά προσφέρουν τίποτε εἰς τήν ἀνθρωπότητα ἔζησαν ὡς «ἄχθη ἀρούρης» μέ τά ἔλεεινά του ἐγωϊσμοῦ συνθήματα· «Ἄνθρωπε! Τρῶγε, πίνε, κάμνε ἔρωτα. Τίποτε ἄλλο δέν ἀξίζει εἰς τόν κόσμον αὐτόν», ἢ «Γαῖα μετ' ἐμέ μιχθήτω πυρίη» ἢ «Ἔστερα ἀπό μένα ἄς γίνῃ ὁ κατακλυσμός». Νά! τά συνθήματα τοῦ ἄτομικιστοῦ!

Μόνον κάτω ἀπό τήν φωτεινὴν καθοδήγησιν τοῦ Χριστιανισμοῦ δύναται ὁ ἄνθρωπος ν' ἀποβάλλῃ τόν ἄγριον ἐγωϊσμόν του, νά κτυπήσῃ σύρριζα τόν ὑπερτροφικόν ἄτομικισμόν τῆς ἐποχῆς μας, νά γίνῃ ἕνας κοινωνικός παράγων, ἕνας ἀληθινά ἀλτροῦιστής.

Τά Διατί,, σελ. 59

Καί ποῖος ὁ προορισμός σου; Ἄνθρωπε, τό φανερῶνει τ' ὄνομά σου. Ἄνθρωπος, δηλαδή, ὄν πού βλέπει πρὸς τά ἄνω. Ἄνθρωπος εἶναι δένδρον οὐράνιον, τοῦ ὁποίου ἡ μέν ρίζα εἶναι εἰς τήν γῆν, ἀλλά οἱ κλάδοι του ὀλοέν ἀπλώνονται πρὸς τόν οὐρανόν, τό ἄπειρον. Ἄνθρωπος εἶναι «εἰκὼν τοῦ Θεοῦ», προωρισμένος, ἐάν κάμῃ καλήν χρῆσιν τῶν δυνάμεών του, νά ὁμοιωθῆ πρὸς τόν Θεόν. Καί δι' αὐτό μόνον εἰς τόν Θεόν εὐρίσκει τήν ἀνάπαυσιν, τήν ἱκανοποίησιν τῶν πόθων του. Καί ὅπως τό ψάρι δέν ἔμπορεῖ νά ζῆσῃ ἔξω ἀπό τήν θάλασσαν διότι τό νερό εἶναι τό ἀπαραίτητον στοιχεῖον τῆς ὑπάρξεώς του, ὅπως τό πουλί δέν ἔμπορεῖ νά ζῆσῃ ἔξω ἀπό τόν ἀτμοσφαιρικόν ἀέρα, διότι ὁ ἀέρας εἶναι τό ἀπαραίτητον στοιχεῖον τῆς ζωῆς του, ἔτσι καί ὁ ἄνθρωπος δέν ἔμπορεῖ νά ζῆσῃ τήν ζωήν του, νά χαρῆ τήν ζωήν του, ἔξω ἀπό τόν Θεόν. Καί ἐάν ζῆ χωρίς Θεόν θά εἶναι τό ἀθλιώτερον ὄν πού ὑπάρχει εἰς τόν πλανήτην μας. Ἡ ζωή του δέν θά εἶναι χαρά, ἱκανοποίησις, ἀνάπαυσις, ἀλλά μιά διαρκῆς ἀγωνία. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός θά ὁμοιάζῃ μέ τό ψάρι πού τό ἔβγαλαν ἀπό τήν θάλασσαν καί τό δυστυχισμένον σπαρταρᾷ ἐπάνω εἰς τήν ἀμμουδιάν. Ἐάν ἔμποροῦσες νά τό ἐρωτήσῃς τί θέλει καί ἐάν αὐτό εἶχε τήν ἱκανότητα νά σοῦ ἀπαντήσῃ, θά σοῦ ἔλεγε· «Ἄμάν, χάνομαι! Ἡ ξηρά εἶναι ὁ θάνατός μου. Δέν ἐπλάσθην διὰ τήν ξηράν. Ρίψατέ με παρακαλῶ, εἰς τήν θάλασσαν. Ἐκεῖ μέσα εἶναι ἡ ζωή μου, ἡ χαρά μου, ἡ ἀνάπαυσις μου».

Δυστυχισμένε ἄνθρωπε! Ἐπλάσθης διὰ τόν Θεόν.

λης οὔτε μίαν ἡμέραν, τώρα μάλιστα πού διά μίαν ἀκόμη φοράν εἰσέρχεται εἰς τήν περίοδον τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς, λάβε τήν ἁγίαν ἀπόφασιν. Προχώρησε ὅπως ἡ ὁσία Μαρία ἡ Αἰγυπτία, προχώρησε πρὸς τόν τίμιον σταυρόν. Μετανόησε, κλαῦσε, πένθησε. Γονάτισε ἐμπρός εἰς τόν πνευματικόν πατέρα, ἐξομολογήσου ὅλα σου τά ἁμαρτήματα, καί τότε εὔρες τήν θαυματουργικήν πηγὴν. Καί ἐάν τά ἁμαρτήματά σου εἶναι πολλά, μέγала, μὴ φοβηθῆς. Ἀράπης ἐάν εἶσαι τήν ψυχὴν, μὴ διστάσης. Διότι μέσα εἰς τό ἱερόν αὐτό μυστήριον τῆς ἐξομολογήσεως, τό ὁποῖον ἔχει τήν ἀνεξάντλητον φλέβα εἰς τόν Γολγοθᾶν, θά γίνῃ τό θαῦμα. Θά πλυθῆς καί θά βγῆς λουσμένος, καθαρισμένος, λευκός ὡς χιῶν, λαμπρός ὡς ἥλιος, πρᾶος ὡς ἄγγελος.

Ἦ! Ἐάν εἶχομεν ψυχικά μάτια, τότε ἔξω ἀπό τήν πόρτα τοῦ ἐξομολογητηρίου, ὅπου ἐξομολογεῖ τὰς ψυχὰς ὁ ταπεινότερος ἱερεὺς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, θά ἐβλέπομεν τό θαῦμα, θά ἐβλέπομεν τόν ἄγγελον τῆς μετανοίας νά περιμένῃ τόν ἄνθρωπον πού ἐξομολογήθη εἰλικρινῶς τὰς ἁμαρτίας του καί ἡ ψυχὴ του ἀκτινοβολεῖ γύρω του τό φῶς τῆς θείας χάριτος νά προσκαλῆ ἄγγελους καί ἀνθρώπους καί δεικνύων τήν μετανοήσασαν ψυχὴν νά λέγῃ· Ἐλάτε νά θαυμάσητε! Βλέπετε; Αὐτὴ ἡ ψυχὴ πού ἐξέρχεται τήν στιγμήν αὐτὴν ἀπό τό ἱερόν ἐξομολογητήριον ἦτο πρὶν εἰσέλθῃ ἄσχημος, μαύρη, ἀπαισία. Καί τώρα ἔγινε ὠραία, λευκὴ, λαμπρά, ἐπλήθη μέσα εἰς τήν θαυματουργικήν πηγὴν τῆς μετανοίας. Ποῖος ἄγγελος τώρα θά ψάλλῃ τήν ὠραιότητα τῆς καθαρισθείσης αὐτῆς ψυχῆς, μίαν ὠραιότητα, ἡ ὁποία θά θάλλῃ αἰωνίως;

Ὁ Πόνος καὶ ὁ Χριστός, σελ. 71

Φίλη ψυχὴ! Πονεῖς; Ἐλθέ πρὸς τόν Ἰησοῦν Χριστόν. Σέ χωρίζουν ἄλλως τε ὀλίγα βήματα, διότι ὁ Ἰησοῦς εἶναι πολὺ πλησίον τῶν πονεμένων καί εἶναι ἔτοιμος νά δώσῃ τήν θείαν του παρηγορίαν. Ἀπὸ αὐτόν καί

Αὐτός σου ἔδωκε νοῦν διά νά τόν σκέπτεσαι, καρδίαν διά νά τόν ἀγαπᾷς, θέλησιν διά νά τόν ἀκολουθῆς καί σύ ἔκοψες κάθε σύνδεσμον μαζί του. Καί τώρα ἀγωνιᾷς. Τώρα αἰσθάνεσαι ἐν κενόν εἰς τά βάθη τῆς ψυχῆς σου, μίαν ἀπερίγραπτον πικρίαν εἰς τήν καρδίαν σου. Καί ἡ πικρία αὐτὴ θ' αὐξάνεται καθημερινῶς. Νά εἶσαι βέβαιος ὅτι οὔτε τά πλούτη ἐνός Κροίσου οὔτε αἱ δόξαι ἐνός Μ. Ἀλεξάνδρου, οὔτε αἱ ἡδοναὶ ἐνός Σαργῶν, θά ἠμπορέσουν νά σέ ἱκανοποιήσουν. Ἐν θά σέ σώσῃ. Ἀποφάσισε νά πλησιάσῃς τόν Θεόν, νά ὑποταχθῆς εἰς τό ἄγιον θέλημά του, καί τότε μέσα εἰς τήν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ θά εὔρης τό μυστικόν κλειδί τῆς εὐτυχίας σου, τόν ὑψηλόν προορισμόν σου, τήν λύσιν τοῦ δράματος τῆς ζωῆς σου. Ἄλλως θά σπαρταρᾷς ὅπως τό ψάρι ἐπάνω εἰς τήν ἀμμουδιάν ἔστω καί ἐάν ἡ ἀμμουδιά εἶναι ἀπό χρυσάφι.

Ἦ Θεέ μου! Μόνον εἰς σέ ὑπάρχει ἡ ἀνάπαυσις τῶν καρδιῶν μας.

Διά νά γίνῃς νέος ὠραῖος!, σελ. 62

Ἦ! Δέν τό ἐμάθαμεν. Ἡ σωματικὴ ὠραιότης, ἐάν δέν συνοδεύεται ἀπὸ ψυχικὴν ὠραιότητα ὄχι μόνον χάνει τήν ἀξίαν της, ἀλλά γίνεται ἐν ἀπὸ τά πλέον ἐπικίνδυνα πράγματα, ἓνας πραγματικὸς δυναμίτης τοῦ διαβόλου. Καί δι' αὐτό πόσον εὐτυχῆς θά ἦτο ἡ ἀνθρωπότης, ἐάν ἐστρεφε τήν προσοχήν της εἰς τό πῶς θά ἐξωραΐσῃ τόν ψυχικόν κόσμον, πῶς δηλαδή, τά διάφορα ἐλαττώματα πού ἔχει κάθε ἄνθρωπος καί ἀσχημίζουσιν τήν ψυχὴν καί τήν κάνουν νά παρουσιάζηται μέ μορφήν τερατώδη, θηριώδη, θά ἐξαλειφθοῦν.

Σελ. 63: Ἀδελφέ μου συναμαρτωλέ! Πιστεύεις ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ Θεός, ὁ Σωτὴρ σου, ὁ ὁποῖος ἠπλωσε τὰς παναγίας του χεῖρας ἐπάνω εἰς τό ξύλον τοῦ σταυροῦ διά σέ; Πιστεύεις ὅτι τό αἷμα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καθαρίζει ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας; Ἐάν ναί, μὴν ἀναβά-

μόνον, τό ἐπαναλαμβάνομεν, θά λάβης τά φάρμακα ἐναντίον τοῦ πόνου. Καί φάρμακα πού μόνον αὐτός κατασκευάζει εἰς τό μοναδικόν του ἱατρεῖον, τήν Ἐκκλησίαν, εἶναι ἡ ἀνδρεία εἰς τούς κινδύνους, ἡ ὑπομονή εἰς τās θλίψεις, ἡ ἐγκαρτέρησις εἰς τὰ δεινά, ἡ ἐλπίς, πρό παντός, εἰς τήν πέραν τοῦ τάφου ζωῆν, ὅπου κατά τήν πίστιν ἡμῶν ὁ Θεός θά ἐξαλείψῃ πᾶν δάκρυον ἀπό τῶν ὀφθαλμῶν μας, «καί ὁ θάνατος οὐκ ἔσται ἔτι, οὔτε πένθος, οὔτε κραυγή, οὔτε πόνος οὐκ ἔσται ἔτι... Τά πρῶτα ἀπῆλθον... Ἴδού καινά ποιῶ πάντα» (Ἀπ. 21, 4-5).

Κύριοι, ἐμβολιασθῆτε, σελ. 75

Δένδρα ἄγρια. Ὅλοι ἀνεξαιρέτως εἶναι τέτοιοι. Καί ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ τοῦ μόνου ἱκανοῦ νά μεταβάλῃ τās ἀγρίας διαθέσεις εἰς ἡμερότητα, φωνάζομεν πρός ὅλους Ἄνθρωποι! Εἰς οἰανδήποτε κοινωνικήν κατάστασιν καί ἂν εὐρίσκησθε, οἰονδήποτε χρώμα καί ἂν φέρητε, εἰς οἰονδήποτε κόμμα καί ἂν ἀνήκῃτε βασιλόφρονες, δημοκράται, σοσιαλισταί, κομμουνισταί, κεφαλαιοκράται, μαῦροι, κόκκινοι, κίτρινοι, δεξιοί, ἀριστεροί, ὅλοι εἴσθε, ἄλλοι ὀλιγώτερον καί ἄλλοι περισσότερον, ἄγρια δένδρα. Θέλετε νά γίνητε ἡμερα; Θέλετε νά προσφέρητε πραγματικὰς ὑπηρεσίας εἰς τήν ἀνθρωπότητα; Θέλετε νά γίνητε στοιχεῖα δημιουργικά τῆς ἀνθρωπότητας; Ἐν χρειάζεσθε Ἄνθρωποι! Νά ἐμβολιασθῆτε μέ Χριστόν. Μόνον ἐάν γίνητε χριστιανοί, ἐάν ἡ χριστιανική ἰδεολογία ποτίζη τό βάθος τῆς ψυχῆς σας τότε θά γίνητε ὠφέλιμοι, τότε παρ' ὅλην τήν ποικιλίαν τῶν καρπῶν πού θά παρουσιάζητε, θά ἀναπτύξητε ζωῆν καρποφόρον. Ἄλλως μένοντες μακράν τοῦ Χριστοῦ μή πλανᾶσθε καί μή πλανᾶτε. Θά εἴσθε δένδρα ἄκαρπα εἰς τὰ ὅποια θά ἀρμόζη ὁ λόγος τοῦ Κυρίου: «Πᾶν δένδρον μή ποιοῦν καρπὸν καλόν, ἐκκόπτεται καί εἰς πῦρ βάλλεται» (Μθ. 7, 19). Ἀδελφοί μας, διά τελευταίαν φοράν σᾶς φωνάζομεν Ἐμβολιασθῆτε τό ἐμβόλιον τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Δύο κόσμοι συμφιλιώνονται!, σελ. 82

Τήν κρισιμωτάτην ταύτην περίοδον, κατά τήν ὁποίαν ἡ ἀνθρωπότης λόγω τοῦ ἀύξανομένου ἐκατέρωθεν μίσους κινδυνεύει νά ριφθῇ εἰς τό χάος, πρέπει νά προσέξουν ὅλοι οἱ χριστιανοί ὅλης τῆς γῆς, ἰδιαιτέρως οἱ χριστιανοί ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι ὄχι μόνον κηρύττουν ἀλλά καί ζοῦν τόν ἐφηρμοσμένον Χριστιανισμόν. Οἱ χριστιανοί πρέπει νά παίξουν τόν ρόλον τοῦ εἰρηνοποιοῦ τῆς ἀνθρωπότητας.

Τί ἐστοίχισεν εἰς τήν ἀνθρωπότητα ἐν βιβλίον, σελ. 87

Προσέξατε εἰς τήν ἐκλογὴν τῶν βιβλίων σας. Ὅπως πρέπει νά προσέχετε εἰς τήν ἐκλογὴν τῶν φίλων σας, ἔτσι καί ἀκόμη περισσότερον πρέπει νά προσέχητε εἰς τήν ἐκλογὴν τῶν βιβλίων σας. Κακοί φίλοι ὀδηγοῦν μέ μαθηματικὴν ἀκρίβειαν τούς νέους εἰς καταστροφὴν. Ἄλλὰ καί βιβλία γραμμένα ἀπό ἀθέους καί ὑλιστάς ὀδηγοῦν τήν νεότητα εἰς τήν ἄβυσσον. Μυριάδες νέων κατεστράφησαν σωματικῶς καί ψυχικῶς ἀπό τήν ἀνάγνωσιν σατανικῶν βιβλίων.

Ὁ λαός διψᾷ!, σελ. 90

Φλογερός πόθος πρέπει νά καίῃ εἰς τὰ στήθη τοῦ χριστιανοῦ διά τήν διά παντός τρόπον διάδοσιν τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας.

Σελ. 91: Ἐμπρός λοιπόν, χριστιανοί τῆς Ἑλλάδος. Κηρύξατε εἰς κάθε γωνίαν τῆς Ἑλλάδος τό Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ μας. Ἡ βασιανισμένη ὑπὲρ πᾶσαν ἐποχὴν πατρίς μας ἔχει ἀνάγκην χριστιανικῆς διαφωτίσεως, διψᾷ λόγον Θεοῦ. Μακάριοι δέ ὅσοι ἐργασθοῦν διά τήν διάδοσιν τῆς χριστιανικῆς ἰδεολογίας. Θά εἶναι μιμηταί τῶν ἁγίων ἀποστόλων καί ἐκτελεσταί τῆς θείας ἐντολῆς:

«Πορευθέντες εἰς τόν κόσμον ἅπαντα κηρύξατε τό εὐαγγέλιον πάση τῇ κτίσει. Ὁ πιστεύσας καί βαπτισθείς σωθήσεται, ὁ δέ ἀπιστήσας κατακριθήσεται» (Μάρ. 16, 15-16).

Ποιός τά κάνει;, σελ. 92

«Ποιός τά κάνει σήμερα»; Καί ἐάν μέν, ἡ ἀπάντησις αὐτή προήρχετο ἀπό μίαν βαθεῖαν συναίσθησιν, ὅτι πάντες ἀπεμακρύνθημεν ἀπό τήν ὁδόν τοῦ Κυρίου καί ὅτι τώρα πάντες ἔχομεν ἀνάγκην μιᾶς ὁμαδικῆς, γενικῆς ἐπιστροφῆς εἰς τόν Κύριον, τότε ἡ ἀπάντησις δέν θά εἶχε τι τό ἐπιλήψιμον. Θά ἔπρεπε τούναντίον νά χαιρετισθῆ ὡς πρώτη ἐνδειξις αὐτογνωσίας, αὐτοκριτικῆς, ὡς πρῶτον βῆμα μετανοίας ἡ ὁποία ἀρχίζει μέ τήν γνῶσιν καί τελειώνει μέ τήν καταδίκην τοῦ ἁμαρτωλοῦ παρελθόντος τῆς ζωῆς ἐνός ἐκάστου....

Ὁ ἄνθρωπος πού ἤκουσε μέν τόν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀλλά δυστυχῶς δέν ἐννοεῖ νά διορθωθῆ καί ρυθμίση τήν ζωήν του σύμφωνα μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀποβλέπει νά ἐπιτύχῃ δύο ἀντικειμενικούς σκοπούς: Πρῶτον. Νά καθησυχάσῃ τήν συνείδησίν του. Διότι ἡ συνείδησις του τήν ὥραν πού ἤκουε τό κήρυγμα πού κάμνει τά ἀποκαλυπτήρια τῆς ζωῆς τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ἤρχισε νά διαμαρτύρηται, νά τοῦ φωνάζῃ: Ἄνθρωπε! Ἔως πότε θά μένης εἰς τήν ἁμαρτίαν; Ἔως πότε θ' ἀναβάλης τήν μετάνοιάν σου; Ἔως πότε θά ζῆς τήν ζωήν τοῦ ἀσώτου; Εἰπέ τό «ἥμαρτον» καί ἐλθέ πρός τόν Κύριον. Αὐτά φωνάζει ἡ συνείδησις. Ἄλλά ὁ ἐνοχος πού δέν θέλει νά μετανοήσῃ ἀπαντᾷ: Συνείδησι! Μή μέ ἐνοχλῆς. Αὐτά πού ζητεῖ ἡ θρησκεία εἶναι σήμερα ἀνεφάρμοστα. Κανείς δέν τά κάνει. Ἐγώ λοιπόν θέλεις ν' ἀποτελέσω ἐξαίρεσιν; Ἔτσι μέ τό ἐρώτημα «ποιός τά κάνει;» κοιμίζει ὁ ἁμαρτωλός τήν συνείδησίν του καί βαδίζει ἀμέριμνος τήν πλατεῖαν ὁδόν τῆς ἀπωλείας. Καί ἀφοῦ ἐκοίμισε τήν ἰδικήν του συνείδησιν τώρα προσπαθεῖ νά κοιμίσῃ καί τούς ἄλλους

πού δεικνύουν τυχόν σημεῖα ἠθικῆς ἀφυπνίσεως. Εἶναι ὁ δεύτερος σκοπός, εἰς τόν ὁποῖον ἀποβλέπει ὁ ἐωσφόρος θέτων εἰς τά χεῖλη τῶν ἀνθρώπων τά ἀπαισιόδοξα λόγια: Ποιός τά κάνει σήμερα; Νά ἀπογοητεύσῃ, νά ψυχράνῃ καί τούς ἄλλους τῶν ὁποίων αἱ καρδία ἤρχισαν νά θερμαίνωνται μέ τά λόγια τοῦ Χριστοῦ! Εἰς αὐτάς ἔρχεται τώρα ὁ ἀπαισιόδοξος: τό ὄργανον τοῦ σατανᾶ νά εἶπῃ: Μήν ἀλλάζετε βίον. Ἄς φωνάζουν οἱ ἱεροκῆρυκες. Αὐτά πού λέγουν κανεῖς δέν τ' ἀκούει σήμερα. Ὁ Χριστιανισμός εἶναι ἀνεφάρμοστος, εἶναι μιά οὐτοπία... Θά εἴσθε βλάκες εἰς ἕνα αἰῶνα ρεαλισμοῦ νά δώσητε προσοχήν εἰς τοιαύτας θεωρίας πού ἐλκύουν ἴσως τήν φαντασίαν τῶν ποιητῶν, ἀλλά ὄχι καί τήν προσοχήν τῶν πρακτικῶν ἀνθρώπων.

Σελ. 95: Ὑπῆρξαν, ὑπάρχουν σήμερα, θά ὑπάρχουν καί εἰς τό μέλλον χριστιανοί. Δέν θά ἐκλείψῃ ἡ γενεά των. Μή λέγῃς λοιπόν «Ποιός τά κάνει;». Ἄλλά ἐνώσου μέ τούς ὀλίγους χριστιανούς τῆς σήμερα, αὔξησε τόν ἀριθμόν τῶν ζωντανῶν χριστιανῶν κατά ἕνα ἀκόμη, πάρε μίαν θέσιν, κρατήσου καλά, ἀγωνίσου καί ἡ νίκη θά εἶναι ἡ ἰδική μας. Τό μέλλον ἀνήκει εἰς τόν Χριστιανισμόν. Ὅπωςδήποτε ἡ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ θά ἐπικρατήσῃ, οὐδεμία λοιπόν ἀπογοήτευσίς.

Ὁ ἀσύρματος, σελ. 105

Ναί! Ἡ προσευχή σώζει. Σώζει ἐκ κινδύνων σωματικῶν, ἐφ' ὅσον ἡ σωτηρία αὐτή φαίνεται συμφέρουσα ὑπό τῆς θείας Προνοίας. Σώζει ὅμως κυρίως καί πάντοτε ἐκ μυρίων κινδύνων τόν ἀνεκτίμητον θησαυρόν τῆς ὑπάρξεώς μας, τήν ψυχήν, τήν ὁποίαν καί ἀσφαλίζει εἰς τούς κόλπους τῆς Θεότητος.

Ὁ Σταυρός, σελ. 131

Ἄνθρωπε! Τί ταράσσεσαι; Τί μελαγχολεῖς καί ἀπελ-

πίξεται; Ἡ ἅγια Τριάς σέ ἀγαπᾷ. Μύριαι αἱ ἀποδείξεις τῆς ἀγάπης τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ. Αἱ σταγόνες τῶν ὠκεανῶν μετροῦνται ἀλλά τὰ δείγματα, τὰ τεκμήρια, αἱ φανεραὶ καὶ ἀφανεῖς τῆς εὐεργετοῦσης σε ἀγάπης τοῦ Θεοῦ ἀποδείξεις δὲν ἔχουν καταμέτρησιν. Ἡ ὑψίστη ὁμως ἀπόδειξις τῆς θείας ἀγάπης εἶναι ἡ σταυρική θυσία τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ. Ὁ Χριστός ἀντί σου καὶ ὑπέρ σου, ἰδοὺ εἰς μίαν σύντομον πρότασιν τό μυστήριον τοῦ σταυροῦ. Ἄντί νά ἀνέβῃς σύ εἰς τόν σταυρόν, ἀνέβη ἐκεῖνος. Ἔπαθε διὰ νά δώσῃ εἰς σέ τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν σου, τὴν πραγματικὴν ἐλευθερίαν καὶ λύτρωσιν. Διατί λοιπόν ταράσσεσαι;

Σελ. 132: Ὁ σταυρός καταργεῖ τὴν ἔχθραν, τό μεσότοιχον (Ἐφ. 2, 14), συνάπτει τὰ διεστῶτα, ἐνώνει Θεόν καὶ ἄνθρωπον. Σύμβολον θείας ἀγάπης.

Σελ. 133: Χριστός καὶ κόσμος εἶναι δύο κύριοι ἀσυμβίβαστοι καὶ «οὐδεὶς δύναται δυσὶ κυρίοις δουλεύειν».

Ὁ χριστιανός δὲν πρέπει νά βαδίζῃ ὁδὸν παράλληλον πρὸς τὴν ὁδόν, τὴν ὁποῖαν χαράσσει διὰ τοὺς ὀπαδοὺς του ὁ κόσμος, ἀλλά νά βαδίζῃ ὁδόν, ἡ ὁποία νά φέρεται καθέτως ἐπὶ τὴν κοσμικὴν ὁδόν, νά τέμνῃ αὐτήν, ἡ δέ τομή, τό σημεῖον, δηλαδή, ἐκεῖνο τῆς ζωῆς εἰς τό ὁποῖον γίνεται ἡ σύγκρουσις τοῦ θεϊκοῦ καὶ ἀντιθέου φρονήματος σχηματίζει τέλειον σταυρόν.

Σελ. 136: Χριστιανός ἄνευ σταυροῦ δὲν νοεῖται.

«Μάχαιραν», σελ. 148

Χωρίς πῦρ, χωρίς μάχαιραν, χωρίς ζῆλον, χωρίς ἀπόφασιν θανάτου ὑπέρ τοῦ Εὐαγγελίου, οὐδέν, ἀδελφοί, οὐδέν δυνάμεθα νά πράξωμεν. Καὶ τοῦτον τόσην ἀνάγκην ἔχει ἡ ἐποχὴ μας. Ἄς τὰ ζητήσωμεν, κλαίοντες διὰ τὴν ἁμαρτωλότητά μας, παρά τοῦ Κυρίου.

Ἀξίως, σελ. 184

Ἄνθρωπε! Χαῖρε! Εὐρέθη διὰ σέ ὄπλον, τό ἰσχυρότερον ὄπλον, τό δραστικώτατον φάρμακον, ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΟΥ ΑΡΝΙΟΥ.

Σελ. 187: ...ἡ ἐλευθέρα ἐκλογή τῆς στενῆς πύλης καὶ τεθλιμμένης ὁδοῦ, τῆς ὁδοῦ τοῦ μαρτυρικοῦ Γολγοθᾶ, ἡ ἀποστροφή, τό μῖσος πρὸς τὴν ἁμαρτίαν πού διασπᾷ τὴν ἱεράν ἐνότητα καὶ χωρίζει Θεόν καὶ ἄνθρωπον, ἡ εἰλικρινῆς, ἡ βαθεῖα, ἡ ἰσόβιος μετάνοια δι' ὃ, τι ἁμαρτωλὸν ἐπράξαμεν καὶ πράττομεν, ἡ ἀπόφασις νά σέ ἀκολουθήσωμεν ὅπου ὑπάγεις, ἡ προσφορά ὀλοκλήρου τοῦ ἑαυτοῦ μας εἰς σέ χωρὶς τὴν ἐλαχίστην ἐπιφύλαξιν, αὐτὰ εἶναι τὰ οὐσιώδη γνωρίσματα τοῦ ἀξίως κοινωνοῦντος τοῦ σώματος καὶ τοῦ αἵματός σου εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Σελ. 188: Ἀρχαῖος διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας ἔλεγε· ὅτι τρία τινὰ φοβεῖται ὁ διάβολος· τό θεῖον Βάπτισμα, τόν Τίμιον Σταυρόν καὶ τὴν Θεῖαν Μετάληψιν. Δι' αὐτῶν δέχεται καίρια πλήγματα.

Εἰς πόλεμον, σελ. 192

...δὲν ὑπάρχει αἰσχροτέρα ἤττα ἀπὸ τοῦ νά ὑποχωρῇ τις καὶ νά ὑποδουλῶνεται εἰς τὰ πάθη τῆς ἁμαρτίας, ὅπως καὶ δὲν ὑπάρχει ἐνδοξότερα νίκη ἀπὸ τοῦ νά νικᾷ τις τὰ πάθη καὶ τὰς ἀδυναμίας του· ὡς καὶ τό ρητόν τῆς ἀρχαίας φιλοσοφίας διακηρύττει· τό νικᾶν ἑαυτόν (τὰ ἐφάρμαρτα πάθη) ὑψίστη νίκη.

Πρὸς ἀπλοῦν βίον, σελ. 211

...ἔκτακτα γεγονότα, ὡς οἱ σεισμοὶ καὶ οἱ πόλεμοι, παρ' ὅλην τὴν φρικαλεότητά των, ἔρχονται νά ὑπενθυμίσουν ὠρισμένας ἀληθείας, πού ὁ ἄνθρωπος λησμονεῖ ὀλοτελῶς ἐν

καιρῶ εἰρήνης, εἰρήνης, τὴν ὁποῖαν χρησιμοποιεῖ μόνον δι' ἄνομον θησαυρισμόν, δι' ἁμαρτωλὰς ἡδονὰς καὶ διασκεδάσεις. Καὶ μία ἐκ τῶν ἀληθειῶν αὐτῶν εἶναι ἡ περί ἀπλότητος βίου διδασκαλία τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου.

Ἡ γλυκύτης τοῦ κόσμου, σελ. 215

Κόσμος ἐξ ἀνθρώπων ἀλλ' ἄνευ Θεοῦ εἶναι ἓνας κόσμος ἄκοσμος, πλήρης ψυχικῆς συγχύσεως καὶ ἀταξίας, χαώδης κόσμος.

Σελ. 221: Αἰτεῖτε ὄχι πλοῦτον κι ἀξιώματα καὶ τιμάς καὶ δόξας, ὄχι σώματος ὠραιότητα, ἡ ὁποία ὑπὸ τοῦ χρόνου μαραίνεται καὶ ὑπὸ τῆς νόσου ἐξαφανίζεται καὶ ὑπὸ τοῦ θανάτου καλύπτεται. Ἄνθη ὀλιγοχρόνια ταῦτα εἶναι! Αἰτεῖτε συμφώνως μέ τό πνεῦμα τῆς κυριακῆς προσευχῆς τὴν δόξαν τοῦ οὐρανοῦ Πατρός, τὴν ἐπικράτησιν τοῦ θεοῦ θελήματος εἰς ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα, τὴν διὰ τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ οὐρανοποίησιν τῆς γῆς, τὴν ἀπαραίτητον διὰ τὴν συντήρησιν τοῦ σώματος τροφήν, τὴν ἀφεςιν τῶν ἁμαρτημάτων, τὴν συγχώρησιν τῶν ἀδελφῶν, τὴν προφύλαξιν ἐκ τῶν παγίδων τοῦ διαβόλου καὶ τῶν ἐπιρροῶν τοῦ κόσμου, τὴν δι' ἀρετὴν ὁμοίωσιν τῷ Θεῷ. Τούτων ὑπάρχουν ὑψηλότερα αἰτήματα, ἐπιθυμῖαι καὶ πόθοι;

Σελ. 222: Ἀδελφοί! Μισήσωμεν τὴν γλυκύτητα τοῦ κόσμου. Πρὶν ἢ ἔλθῃ ὁ θάνατος ἐκουσίως ἀφήσωμεν τὸν φιλήδονον καὶ ἁμαρτωλὸν βίον ὡς ἀνάξιον τῆς κλήσεώς μας. Χαράξωμεν νέον πρόγραμμα. Ἀκολουθήσωμεν σταθερῶς καὶ ἀκλινῶς τὸν Κύριον. Βαδίσωμεν τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος, τὴν ὁδὸν τοῦ σταυροῦ, τῆς θυσίας τῶν πάντων ὑπὲρ τῆς δόξης Ἐκεῖνου, ὑπὲρ τῆς ὠφελείας τοῦ πλησίον.

Ἔχετε ἄγκυραν,; σελ. 234

Καὶ ἐάν ἀκόμη ὁ ἐξωτερικὸς κόσμος πού βλέπετε, ὁ

ὕλικός πολιτισμός τῶν ἡμερῶν μας, τὰ χωρία καὶ αἱ πόλεις καταρρεύσουν καὶ ὅλα γίνουν ἐρείπια μὴ φοβεῖσθε. Ὁρθίος, ἄθικτος ἅς παραμείνῃ ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν ὁ Ἐσταυρωμένος. Φροντίζετε νὰ μὲν ἄσειστος ἢ πρὸς αὐτὸν πίστις καὶ ἐλπίς. Οὐδὲν οὐσιαστικῶς ἀπόλλυται δι' ὅσους πιστεύουν καὶ ἐλπίζουν εἰς αὐτόν. Τό πᾶν ὅμως ἀπόλλυται ἐάν ἐκλείψῃ ἡ πίστις καὶ ἡ ἐλπίς. Αὐτός ὁ Ἐσταυρωμένος καὶ Ἄναστάς Κύριος εἶναι ἡ ἐλπίς καὶ «ἡ ἐλπίς αὕτη οὐ κατασχύνει» (Ρωμ. 5, 5).

Τό Δίλεπτον, σελ. 236

...ὁ Κύριος δὲν παρασύρεται ἀπὸ τὴν κρίσιν τῶν πολλῶν. Ἡ δική του κρίσις εἶναι κρίσις καθαρὰ, διαυγῆς, ἀλάνθαστος, εἶναι κρίσις τοῦ δικαίου Θεοῦ.

Σελ. 237: Ἄνθρωποι! κηρύττει ἱερός πατήρ τῆς Ἐκκλησίας, ἐρμηνεύων τὰ λόγια ταῦτα τοῦ Κυρίου (Λκ. 21, 1-4), προκειμένου νὰ κριθῇ ἡ ἀξία τῆς ἐλεημοσύνης, μὴ βλέπετε τί ποσόν δίδετε, ἀλλὰ βλέπετε τὴν διάθεσιν, βλέπετε τί μετὰ τὴν ἐλεημοσύνην μένει ὡς ὑπόλοιπον τῆς περιουσίας τοῦ δίδοντος. Τό ὑπόλοιπον εἶναι πολύ; Ἡ ἀγάπη εἶναι ὀλίγη. Τό ὑπάρχον μαρτυρεῖ, ὅτι ἡ ἀγάπη δὲν ἔχει φθάσει εἰς τό ὕψος τῆς θυσίας ἐκείνης, τὴν ὁποῖαν ὑπὲρ τῶν ἄλλων ζητεῖ ὁ Κύριος.

Σελ. 240: Ἐλεημοσύνη, διὰ νὰ φέρῃ τὴν σφραγίδα τοῦ Χριστοῦ, πρέπει νὰ προέρχεται ἐκ περιουσίας καθαρᾶς ἐκ πάσης ἀδικίας.

Σελ. 242: «Δέν ἐλεῶ, διότι εἶμαι πτωχός», ἀκούεσαι νὰ λέγῃς! Εἶσαι πτωχός; Ἄς τό παραδεχθῶμεν. Πτωχός! Ἄλλ' ὅσονδήποτε πτωχός καὶ ἐάν εἶσαι δέν εἶσαι πτωχότερος τῆς πενιχρᾶς χήρας, ἡ ὁποῖα ἔσπευσε καὶ ἔρριπεν εἰς τό κυτίον τῶν δῶρων τοῦ Θεοῦ τό δίλεπτόν της, ὅλη τὴν περιουσίαν της, καὶ ἔκαμεν ἐλεημοσύνην ὄχι μικρόν τι ποσοστόν, ἀλλὰ 100%.

«*Στῶμεν καλῶς*», σελ. 256

Προτιμότερος θάνατος ἢ ζωὴ ἄνευ πίστεως, ἄνευ Σωτῆρος Χριστοῦ.

Σάλπισμα αἰωνιότητος, σελ. 283

Ἀνάγκη νά τονισθῆ, ὅτι ἐάν ἡ ἰδέα τῆς αἰωνιότητος δέν κηρυχθῆ ὅπως πρέπει, δέν πιστευθῆ, δέν ριζωθῆ βαθέως, θά εἶναι ἀδύνατον οἱ ἄνθρωποι νά λύσουν εἰρηνικῶς τὰς ὑλικὰς καί οἰκονομικὰς τῶν διαφορὰς καί νά ἴδουν ἡμέρας κοινωνικῆς δικαιοσύνης... Χωρίς ρίζαν, δένδρον δέν καρποφορεῖ. Καί χωρίς τήν πίστιν εἰς τήν πέραν τοῦ τάφου ἀθάνατον ζωὴν ἡ κοινωνία δέν θά καρποφορήσῃ τούς ὠραίους καρπούς, πού ἀναμένωμεν. Διότι ὁ ἄνθρωπος εἶναι κυρίως μεταφυσικόν ὄν, πού ἀπλώνει τὰς ρίζας εἰς τήν αἰωνιότητα καί ἐκεῖθεν ἀντλεῖ χυμούς διά μίαν πλουσίαν καρποφορίαν. Διά τοῦτο καί ὁ ἱερός Χρυσόστομος, ὅστις ἐξ ὅλων τῶν πατέρων καί διδασκάλων ἐξεφώνησε τά φλογερότερα κοινωνικά κηρύγματα κατά τῆς κοινωνικῆς ἀδικίας τῆς ἐποχῆς του, ἐν τούτοις δέν ἔπαυσε ποτέ νά δεικνύῃ τόν οὐρανόν, νά σαλπίζῃ σαλπίσματα αἰωνιότητος, διότι ἐπίστευεν ὅτι τό Α, ἡ πρώτη ἀρχή, τό θεμέλιον μιᾶς νέας ζωῆς ἀφιερωμένης εἰς τήν πιστήν ἐκτέλεσιν τῶν πρὸς τόν Θεόν καί τόν πλησίον καθηκόντων, εἶναι τό νά πιστεύσωμεν ὅτι εἴμεθα ξένοι καί παρεπίδημοι ἐπὶ τῆς γῆς καί ὅτι ἐκ τῆς καλλῆς χρήσεως τῶν ὑλικῶν, τῶν προσκαιρῶν ἀγαθῶν, ἐξαρτᾶται ἡ κατάκτησις τῶν οὐρανῶν.

* * *

Τό τεῦχος αὐτό ἐκδίδουν οἱ ἐκδόσεις «Ὁρθόδοξος Κυψέλη» καί τό διαθέτουν δωρεάν ἀπό τά γραφεῖα τους πρὸς δόξαν Θεοῦ, ὠφέλειαν συνανθρώπων μας καί τιμὴν τοῦ ἀξίου καλοῦ ἐπισκόπου Γέροντος Αὐγουστίνου.

Πληροφορίες στό τηλ.: 2310212659.